

Ustawa o arbitrażu (Szwecja) (SFS 1999:116)

Umowa arbitrażowa

Artykuł 1

Spory dotyczące spraw, odnośnie których strony mogą porozumieć się za pomocą umowy, mogą być poprzez umowę arbitrażową przekazane do rozstrzygnięcia jednemu lub kilku arbitrom. Taka umowa arbitrażowa może dotyczyć sporów przyszłych dotyczących stosunku prawnego, do którego odnosi się umowa. Spór może dotyczyć zaistnienia danego faktu.

Obok interpretowania umów strony mogą upoważnić arbitrów do wypełniania w nich luk.

Arbitrzy mogą również orzekać o cywilnoprawnych skutkach prawa konkurencji dla stron.

Artykuł 2

Arbitrzy mogą rozstrzygać o swojej właściwości lub jej braku do orzekania w sporze. Powyższe nie stanowi przeszkody dla sądu do rozstrzygnięcia takiej kwestii na żądanie stron. Arbitrzy mogą kontynuować postępowanie arbitrażowe oczekując na decyzję sądu.

Orzeczenie arbitrów w trakcie postępowania o swojej właściwości nie jest wiążące. W przypadku skargi o uchylenie wyroku arbitrażowego, która wymaga rozstrzygnięcia kwestii właściwości stosuje się postanowienia artykułu 34 i 36.

Artykuł 3

Jeśli ważność umowy arbitrażowej, która stanowi część innej umowy, ma być rozstrzygnięta w połączeniu z orzeczeniem o właściwości arbitrów, uważa się, że umowa arbitrażowa stanowi osobną umowę.

Artykuł 4

Sąd nie może, po podniesieniu zarzutu przez stronę, orzekać w sprawie, która zgodnie z umową arbitrażową została przekazana do rozstrzygnięcia arbitrom.

Strona musi zgłosić zarzut zapisu na arbitraż przy pierwszej czynności związanej z wdaniem się w spór co do istoty sprawy przed sądem powszechnym. Poźniejsze powołanie się na umowę arbitrażową jest bezskuteczne, chyba że strona przywoła okoliczności usprawiedliwiające brak takiego zarzutu niezwłocznie po ich ustaniu. Zarzut zapisu na arbitraż jest brany pod uwagę niezależnie od faktu, że strona, która się na niego powołuje zgodziła się na rozstrzygnięcie kwestii objętej umową arbitrażową przez Urząd ds. Egzekucji Długów w przypadku dotyczącym przyspieszonej procedury egzekucji długów.

Podczas przebiegu postępowania przed arbitrami lub przed przekazaniem im sprawy, sąd może, niezależnie od postanowień umowy arbitrażowej, wydać przewidziane przez prawo zarządzenia odnośnie zabezpieczenia roszczenia.

Artykuł 5

Strona traci prawo do zgłoszenia zarzutu zapisu na arbitraż jako przeszkody dla rozpoznania sprawy przez sąd, jeśli ta strona:

1. wniosła sprzeciw przeciwko wnioskowi o arbitraż;
2. nie wyznaczyła arbitra w odpowiednim czasie; lub
3. nie wniosła przypadającej na nią części wymaganego zabezpieczenia wynagrodzenia arbitrów.

Artykuł 6

Jeśli spór pomiędzy przedsiębiorcą a konsumentem dotyczy towarów, usług lub innych dóbr przeznaczonych na użytek prywatny, nie można podnieść zarzutu zapisu na arbitraż, jeśli został on dokonany przed powstaniem sporu. Jednakże taki zarzut można podnieść odnośnie stosunków wynajmu i dzierżawy, jeśli regionalny trybunał do spraw najmu lub regionalny trybunał do spraw dzierżawy jest wyznaczony poprzez umowę jako trybunał arbitrażowy oraz jeśli postanowienia rozdziału 8 paragrafu 28 lub rozdziału 12 paragrafu 66 Kodeksu Nieruchomości nie stanowią inaczej.

Poprzedniego paragrafu nie stosuje się do sporów dotyczących umowy pomiędzy ubezpieczycielem i ubezpieczonym odnośnie ubezpieczenia opartego na umowie zbiorowej lub umowie grupowej zawartej przez przedstawicieli tej grupy. Paragrafu poprzedniego nie stosuje się również, jeśli co innego wynika z międzynarodowych zobowiązań Szwecji.

Arbitrzy

Artykuł 7

Każda osoba posiadająca pełną zdolność do czynności prawnych może pełnić obowiązki arbitra.

Artykuł 8

Arbiter jest bezstronny.

Jeśli strona zażąda, arbiter zostaje odwołany w przypadku zaistnienia jakichkolwiek okoliczności, które mogą spowodować zastrzeżenia odnośnie bezstronności arbitra. Takie okoliczności poczytuje się za zaistniałe:

1. jeśli arbiter lub osoba blisko z nim związana jest stroną, lub w inny sposób może oczekiwać znaczącej korzyści lub uszczerbku w wyniku rozstrzygnięcia sprawy;
2. jeśli arbiter lub osoba blisko z nim związana jest dyrektorem przedsiębiorstwa lub jakiegokolwiek innego podmiotu, który jest stroną, lub w inny sposób reprezentuje stronę lub jakąkolwiek inną osobę, która może oczekiwać znaczącej korzyści lub uszczerbku w wyniku rozstrzygnięcia sprawy;
3. jeśli arbiter brał udział w postępowaniu, jako biegły lub w inny sposób, lub brał udział w przygotowaniu lub prowadzeniu sprawy przez stronę; lub
4. jeśli arbiter otrzymał lub żądał odszkodowania na podstawie naruszenia artykułu 39 paragrafu 2.

Artykuł 9

Osoba, która ma być powołana na arbitra, ujawnia wszelkie okoliczności, które stosownie do treści artykułów 7 i 8 mogłyby być uznane za uniemożliwiające wykonywanie obowiązków arbitra. Arbiter informuje strony oraz pozostałych arbitrów o takich okolicznościach niezwłocznie po wyznaczeniu trybunału arbitrażowego oraz w trakcie przebiegu postępowania arbitrażowego niezwłocznie po uzyskaniu jakichkolwiek nowych informacji o okolicznościach stanowiących podstawę wyłączenia.

Artykuł 10

Żądanie wyłączenia arbitra z powodu okoliczności wymienionych w artykule 8 jest zgłaszane w ciągu 15 dni od momentu, gdy strona dowiedziała się zarówno o wyznaczeniu arbitra, jak i okolicznościach stanowiących podstawę wyłączenia. O żądaniu wyłączenia arbitra orzeka trybunał arbitrażowy, chyba że strony postanowiły, że decyzję w tej kwestii podejmie osoba trzecia.

Jeśli żądanie wyłączenia arbitra dojdzie do skutku, postanowienie to nie podlega odwołaniu.

Strona, która czuje się pokrzywdzona decyzją oddalającą wniosek lub odrzucającą wniosek z powodu upływu terminu, może złożyć wniosek do sądu rejonowego (tingsrätten) o odsunięcie arbitra od pełnienia jego funkcji. Taki wniosek strona składa w ciągu 30 dni od doręczenia jej decyzji. Arbitrzy mogą kontynuować postępowanie arbitrażowe w oczekiwaniu na postanowienie sądu rejonowego.

Artykuł 11

Strony mogą uzgodnić, że o wniosku, o którym mowa w artykule 10 paragrafie 1 w sposób rozstrzygający postanowi instytucja arbitrażowa.

Artykuł 12

Strony mogą określić liczbę arbitrów oraz sposób, w jaki będą wyznaczeni.

Artykuły 13 – 16 stosuje się, jeśli strony nie uzgodniły inaczej.

Jeśli strony tak postanowiły, na żądanie jednej ze stron sąd rejonowy wyznacza arbitrowi również w sytuacjach innych niż te, o których mowa w artykułach 14 –17.

Artykuł 13

Arbitrzy orzekają w składzie trzyosobowym. Każda strona wyznacza jednego arbitra, a powołani w ten sposób arbitrzy wyznaczają trzeciego.

Artykuł 14

Jeśli każda ze stron ma wyznaczyć arbitra, a jedna z nich zawiadomiła drugą stronę o dokonaniu wyboru arbitra we wniosku o arbitraż zgodnie z artykułem 19, ta strona musi w ciągu 30 dni od doręczenia wniosku powiadomić na piśmie stronę przeciwną o dokonanym wyborze.

Strona, która w ten sposób powiadomiła stronę przeciwną o dokonanym wyborze, nie może zmienić arbitra bez zgody drugiej strony.

Jeśli strona nie wyznaczy arbitra w przepisany czas, sąd rejonowy wyznaczy arbitra na wniosek drugiej strony.

Artykuł 15

Jeśli wybór arbitra ma być dokonany przez pozostałych arbitrowi, a ci nie wywiążą się z tego obowiązku w ciągu 30 dni od dnia wyznaczenia ostatniego arbitra, wyznacza go sąd rejonowy na wniosek strony.

W przypadku, gdy arbiter ma być wyznaczony przez inną osobę niż strona lub arbitrzy, ale brak jest takiego wyboru w ciągu 30 dni od dnia, w którym strona zwróciła się z wnioskiem do osoby odpowiedzialnej za wyznaczenie arbitra, sąd rejonowy dokonuje wyboru arbitra na żądanie strony. To samo stosuje się do przypadku, gdy arbitra mają wyznaczyć wspólnie strony, ale nie dokonają wyboru w ciągu 30 dni od dnia podniesienia tej kwestii przez jedną ze stron poprzez doręczenie odpowiedniej uwagi drugiej stronie.

Artykuł 16

Jeśli arbiter rezygnuje lub jest odwołany, sąd rejonowy na wniosek strony wyznacza nowego arbitra. Jednakże jeśli arbiter nie może wypełniać swoich obowiązków z powodu okoliczności, które wyniknęły po jego wyznaczeniu, osoba, która pierwotnie miała dokonać wyboru wyznaczy nowego arbitra. Okres czasu, w którym powinien zostać wyznaczony nowy arbiter, również dla strony powodowej, wynosi 30 dni dla obu stron od dnia, w którym osoba, która ma dokonać wyboru powzięła o tym wiadomość.

Artykuł 17

W przypadku, gdy arbiter powoduje opóźnienie w postępowaniu, sąd rejonowy na wniosek strony odwołuje arbitra i wyznacza innego. Jednakże strony mogą postanowić, że o takim wniosku w sposób ostateczny rozstrzygnie instytucja arbitrażowa.

Artykuł 18

W przypadku, gdy strona zażąda, by sąd rejonowy wyznaczył arbitra zgodnie z artykułem 12 paragrafem 3 lub artykułami 14 – 17, sąd może odrzucić taki wniosek, jeśli arbitraż nie jest dopuszczalny, a niedopuszczalność jest oczywista.

Postępowanie**Artykuł 19**

Jeśli strony nie postanowiły inaczej, postępowanie arbitrażowe zostaje wszczęte poprzez doręczenie stronie wniosku o arbitraż zgodnie z poniższymi przepisami.

Wniosek o arbitraż wnosi się na piśmie oraz zawiera:

1. wyraźny i bezwarunkowy wniosek o arbitraż;
2. określenie sprawy, której dotyczy umowa arbitrażowa i która ma być rozstrzygnięta przez arbitrów; oraz
3. oświadczenie strony o wyborze arbitra, jeśli strona miała dokonać takiego wyboru.

Artykuł 20

Jeśli trybunał arbitrażowy składa się z więcej niż jednego arbitra, jeden z nich zostaje wyznaczony na przewodniczącego. Jeśli strony nie postanowiły inaczej, przewodniczącego wyznaczają pozostali arbitrzy lub sąd rejonowy.

Artykuł 21

Arbitrzy prowadzą sprawę w sposób bezstronny, praktyczny i bez zbędnej zwłoki. Arbitrzy działają uwzględniając wolę stron, o ile nic nie stoi temu na przeszkodzie.

Artykuł 22

Strony wyznaczają miejsce arbitrażu. W braku takiego oznaczenia, miejsce arbitrażu wyznaczają arbitrzy.

Arbitrzy mogą przeprowadzać rozprawy i inne spotkania na całym terytorium Szwecji lub zagranicą, chyba że strony postanowiły inaczej.

Artykuł 23

W wyznaczonym przez arbitrów czasie powód określa swoje żądanie odnośnie spraw przedstawionych we wniosku o arbitraż, jak również okoliczności przywoływane na jego poparcie. Następnie, w wyznaczonym przez arbitrów czasie, pozwany przedstawia swoje stanowisko odnośnie powództwa, oraz okoliczności na jego poparcie.

Powód może wnieść nowe żądanie, a pozwany powództwo wzajemne, pod warunkiem, że pozostaną one objęte zakresem umowy arbitrażowej oraz, biorąc pod uwagę etap postępowania, na którym zostają one wniesione, arbitrzy nie uznają tego za niewłaściwe. Po spełnieniu tych samych warunków każda strona może dokonać zmiany we wniesionych żądaniach oraz przywołać nowe okoliczności na ich poparcie.

Powyższych paragrafów niniejszego artykułu nie stosuje się, jeśli strony postanowiły inaczej.

Artykuł 24

Arbitrzy w koniecznym zakresie umożliwiają stronom przedstawienie swoich racji na piśmie lub ustnie. Jeśli jedna ze stron zażąda, a wcześniej strony nie postanowiły inaczej, przed rozstrzygnięciem sporu przez arbitrów odbywa się rozprawa ustna.

Stronie umożliwia się przeglądanie wszystkich dokumentów i innych materiałów dotyczących sporu, jakie zostały przekazane arbitrom przez stronę przeciwną lub inną osobę.

Jeśli któraś ze stron bez podania ważnej przyczyny jest nieobecna na rozprawie lub w inny sposób nie stosuje się do zarządzeń arbitrów, nie stanowi to przeszkody dla dalszego postępowania ani dla wydania rozstrzygnięcia na podstawie istniejących materiałów.

Artykuł 25

Na stronach spoczywa obowiązek przedstawienia dowodów. Arbitrzy mogą wyznaczyć biegłych, chyba że obie strony są temu przeciwnie.

Arbitrzy mogą odmówić dopuszczenia dowodu, jeśli w sposób oczywisty nie dotyczy on sprawy lub ze względu na etap postępowania, na którym jest przedstawiany.

Arbitrzy nie mogą przyjmować przysięgi. Nie mogą również nakładać kar warunkowych lub innych środków przymusu mających na celu uzyskanie wnioskowanego dowodu. Jeśli strony nie postanowiły inaczej, arbitrzy mogą na wniosek strony postanowić o podjęciu środków służących zabezpieczeniu roszczenia, o którym orzekają arbitrzy. Arbitrzy mogą zarządzić, by strona żądająca wprowadzenia takiego środka zabezpieczyła szkodę, jaka może wyniknąć dla strony przeciwnej z jego wprowadzenia.

Artykuł 26

Jeśli strona zażąda, by świadek lub biegły zeznawał pod przysięgą, lub by druga strona składała wyjaśnienia pod przysięgą, ta strona może po uzyskaniu zgody arbitrów wnieść w tej sprawie wniosek do sądu rejonowego. Powyższy przepis stosuje się również, jeśli strona domaga się, by druga strona lub inna osoba złożyła dowód w postaci dokumentu lub przedmiotu. Jeśli arbitrzy uznają, że taki wniosek dowodowy jest uzasadniony w kontekście postępowania dowodowego w sprawie, wyrażają zgodę na wniesienie wniosku do sądu. Jeśli taki wniosek dowodowy jest dopuszczalny przez prawo, sąd rejonowy wyraża na niego zgodę.

Do wniosków dowodowych, o których mowa w paragrafie 1 stosuje się przepisy Kodeksu Postępowania Sądowego. Arbitrzy są wzywani do wysłuchania zeznań świadków, biegłych lub wyjaśnień strony oraz mogą zadawać im pytania. Nieobecność arbitra podczas składania zeznań nie stanowi przeszkody dla przeprowadzenia rozprawy.

Wyrok

Artykuł 27

O przekazanych sprawach arbitrzy rozstrzygają w wyroku. Gdy postępowanie arbitrażowe zostaje zakończone bez takiego rozstrzygnięcia, następuje to również w formie wyroku.

Jeśli strony zawierają ugodę, arbitrzy mogą na wniosek stron potwierdzić ją w formie wyroku.

Ustalenia trybunału inne niż te, dla których przewidziana jest forma wyroku wydawane są w formie postanowienia. Mandat arbitrów wygasa po wydaniu końcowego wyroku, chyba że co innego wynika z artykułów 32 lub 35.

Artykuł 28

Jeśli strona cofa żądanie, arbitrzy odrzucają tę część powództwa, chyba że druga strona żąda w tej sprawie rozstrzygnięcia.

Artykuł 29

Część sprawy będącej przedmiotem sporu lub kwestia mająca znaczenie dla podjęcia rozstrzygnięcia może być przedmiotem wyroku osobnego, chyba że sprzeciwia się temu obie strony. O żądaniu w postaci zarzutu potrącenia orzeka się w tym samym wyroku, w którym rozstrzygnięte zostaje główne powództwo.

Jeśli strona uznała roszczenie w całości lub części, w tej sprawie może być wydany wyrok osobny.

Artykuł 30

Jeśli arbiter nie uczestniczy w obradach trybunału arbitrażowego bez ważnego usprawiedliwienia, nie stanowi to przeszkody w wydaniu wyroku przez pozostałych arbitrów.

Jeśli strony nie postanowiły inaczej, stanowisko, które uzyska większość głosów arbitrów uczestniczących w głosowaniu staje się wiążące. Jeśli nie można uzyskać takiej większości, decyduje głos przewodniczącego.

Artykuł 31

Wyrok zostaje sporządzony na piśmie oraz podpisany jest przez arbitrów. Wyrok jest ważny, jeśli podpisze go większość arbitrów, pod warunkiem jednak wskazania powodów, dla których brak jest wszystkich podpisów. Strony mogą uzgodnić, że wyrok będzie podpisany jedynie przez przewodniczącego trybunału arbitrażowego.

Wyrok wskazuje miejsce postępowania arbitrażowego i datę wydania wyroku.

Wyrok jest niezwłocznie przesyłany stronom.

Artykuł 32

Po stwierdzeniu przez arbitrów, że wyrok zawiera oczywiste nieścisłości, jak błędy drukarskie, rachunkowe lub inne podobne pomyłki arbitrów lub innych osób, lub jeśli arbitrzy przez przeoczenie nie orzekli o wszystkich kwestiach, które powinny być rozstrzygnięte w wyroku, mogą oni w ciągu 30 dni od jego ogłoszenia dokonać poprawek lub go uzupełnić lub dokonać jego interpretacji, jeśli którakolwiek ze stron tego zażąda w ciągu 30 dni od doręczenia wyroku.

Jeśli na wniosek stron arbitrzy postanowią dokonać poprawek w wyroku arbitrażowym lub dokonać jego interpretacji, powinno mieć to miejsce w ciągu 30 dni od doręczenia wniosku stron w tej sprawie arbitrom. Jeśli arbitrzy podejmą decyzję o uzupełnieniu wyroku, powinni tego dokonać w ciągu 60 dni.

Przed podjęciem jakiegokolwiek decyzji na podstawie niniejszego artykułu należy zasięgnąć opinii stron.

Nieważność i uchylanie wyroków

Artykuł 33

Wyrok jest nieważny:

1. jeśli rozstrzyga o sprawach, o których według prawa szwedzkiego nie mogą orzekać arbitrzy; lub

2. jeśli wyrok, lub sposób w jaki został wydany, jest w sposób oczywisty niezgodny z podstawowymi zasadami szwedzkiego porządku prawnego; lub
3. jeśli wyrok nie spełnia wymogów formy pisemnej oraz obowiązku złożenia podpisu stosownie do postanowień artykułu 31 paragrafu 1.

Wyrok może być nieważny tylko w części.

Artykuł 34

Wyrok, który nie podlega zaskarżeniu na podstawie artykułu 36, podlega uchyleniu w całości lub w części na wniosek strony:

1. jeśli brak było ważnej umowy arbitrażowej między stronami;
2. jeśli wyrok został wydany po upływie czasu, jaki na jego wydanie przewidziały strony, lub jeśli arbitrzy w inny sposób przekroczyli mandat;
3. jeśli postępowanie arbitrażowe zgodnie z artykułem 47 nie powinno było mieć miejsca w Szwecji;
4. jeśli arbiter został wyznaczony niezgodnie z umową stron lub z przepisami niniejszej ustawy;
5. jeśli zachodziły podstawy wyłączenia, o których mowa w artykule 7 lub 8; lub
6. jeśli bez winy strony zaszły inne nieprawidłowości w trakcie postępowania, które mogły mieć wpływ na wynik sprawy.

Strona nie może się powoływać na okoliczności, które poprzez brak zarzutów w trakcie postępowania lub w jakikolwiek inny sposób można poczytać za uznane przez stronę. Samo mianowanie arbitra nie stanowi uznania właściwości arbitrów. Stosownie do postanowień artykułu 10 i 11 strona może utracić prawo do powołania się na okoliczności wymienione w artykule 8 w związku z paragrafem 1 punktem 5 niniejszego artykułu.

Skarga musi być wniesiona w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia stronie wyroku lub, jeśli miało miejsce poprawianie, uzupełnianie lub interpretacja wyroku zgodnie z artykułem 32, w ciągu 3 miesięcy od dnia, w którym strona otrzymała wyrok w ostatecznej wersji. Po upływie wyznaczonego czasu, strona nie może powoływać nowych okoliczności na poparcie swojej skargi.

Artykuł 35

Sąd może zawiesić postępowanie związane ze skargą o nieważność lub uchylenie wyroku na pewien okres czasu, aby umożliwić arbitrom kontynuowanie postępowania arbitrażowego lub podjęcie innego środka, który w opinii arbitrów wyeliminuje przyczyny nieważności lub uchylenia wyroku, pod warunkiem że:

1. skarga zostanie rozpatrzona pozytywnie i jedna ze stron zażąda zawieszenia postępowania; lub
2. obie strony zażądają zawieszenia postępowania.

Jeśli arbitrzy wydają nowy wyrok, strona może w terminie wyznaczonym przez sąd i bez potrzeby wnoszenia nowego wniosku złożyć skargę o jego uchylenie lub nieważność w takim zakresie, w jakim dotyczył on na nowo podjętego postępowania arbitrażowego lub uzupełnienia pierwszego wyroku.

Niezależnie od postanowień rozdziału 43 artykułu 11 paragrafu 2 Kodeksu Postępowania Sądowego, postępowanie sądowe może być kontynuowane nawet jeśli okres zawieszenia przekracza 15 dni.

Artykuł 36

Wyrok, którym arbitrzy zakończyli postępowanie bez merytorycznego rozstrzygnięcia może być uzupełniony przez sąd w całości lub części na wniosek strony. Żądanie musi zostać wniesione w ciągu 3 miesięcy od doręczenia stronie wyroku lub, jeśli miało miejsce poprawianie, uzupełnianie lub interpretacja wyroku zgodnie z artykułem 32, w ciągu 3 miesięcy od dnia, w którym strona otrzymała wyrok w ostatecznej wersji. Wyrok powinien zawierać jasne wskazówki co do sposobu w jaki strona może go zaskarżyć.

Wniosek wniesiony zgodnie z paragrafem 1, który dotyczy jedynie kwestii, o których mowa w artykule 42 jest dopuszczalny, jeśli z wyroku wynika, że trybunał arbitrażowy uważał się za niewłaściwy w sprawie. Jeśli z wyroku wynika coś innego, strona, która żąda unieważnienia lub uchylenia wyroku może zażądać tego zgodnie z postanowieniami artykułu 34.

Koszty postępowania arbitrażowego

Artykuł 37

Strony ponoszą solidarną odpowiedzialność za uzasadnione wynagrodzenie i wydatki arbitrów. Jednakże, jeśli arbitrzy orzekną w wyroku o swoim braku właściwości, strona, która nie wszczęła postępowania arbitrażowego ponosi odpowiedzialność tylko w stopniu odpowiadającym specjalnym okolicznościom sprawy.

W końcowym wyroku arbitrzy mogą postanowić, by strony poniosły koszty postępowania wraz z odsetkami naliczanymi po upływie miesiąca od ogłoszenia wyroku. Orzeczenie o wynagrodzeniu i wydatkach arbitrów następuje osobno dla każdego z nich.

Artykuł 38

Arbitrzy mogą zażądać zabezpieczenia na poczet wynagrodzenia i wydatków. Mogą ustalić osobne zabezpieczenie dla każdego powództwa. Jeśli jedna ze stron nie uiści żądanej kwoty zabezpieczenia w czasie wyznaczonym przez arbitrów, druga strona może dokonać wpłaty całej kwoty zabezpieczenia. Jeśli żądane zabezpieczenie nie zostanie wniesione, arbitrzy mogą umorzyć postępowanie w całości lub w części.

Podczas postępowania arbitrzy mogą postanowić o wykorzystaniu zabezpieczenia na pokrycie wydatków. Po ustaleniu wynagrodzenia arbitrów w końcowym wyroku i gdy wyrok staje się w tej kwestii wymagalny, arbitrzy mogą pobrać swoje wynagrodzenie z zabezpieczenia w sytuacji, gdy strony uchylają się od zapłaty zobowiązania. Prawo do zabezpieczenia obejmuje również dochód z majątku.

Artykuł 39

Postanowienia artykułów 37 i 38 stosuje się, jeśli strony wspólnie nie postanowiły inaczej w sposób wiążący arbitrów.

Porozumienie dotyczące wynagrodzenia arbitrów jest nieważne, jeśli nie zostało podjęte wspólnie przez strony. Jeśli jedna ze stron wniosła całe zabezpieczenie, może ona samodzielnie wyrażać zgodę odnośnie wykorzystania zabezpieczenia w celu pokrycia wynagrodzenia za wykonaną przez arbitrów pracę.

Artykuł 40

Arbitrzy nie mogą uzależnić wydania wyroku od wypłacenia wynagrodzenia.

Artykuł 41

Strona lub arbiter może wnieść powództwo do sądu rejonowego przeciw części wyroku dotyczącej wynagrodzenia arbitrów. Powództwo powinno być wniesione w ciągu 3 miesięcy od dnia doręczenia stronie wyroku, a w przypadku arbitra w takim samym okresie czasu od ogłoszenia wyroku. Jeśli miało miejsce poprawianie, uzupełnianie lub interpretacja wyroku zgodnie z artykułem 32, powództwo powinno być wniesione w ciągu 3 miesięcy od dnia, w którym strona otrzymała wyrok w ostatecznej wersji, a w przypadku arbitra w takim samym okresie czasu od ogłoszenia wyroku w ostatecznej wersji. Wyrok powinien zawierać jasne wskazówki co do sposobu w jaki strona może wnieść powództwo przeciw wyrokowi w tym zakresie.

Orzeczenie sądu o zmniejszeniu wynagrodzenia arbitra ma skutek również wobec strony, która nie wniosła takiego powództwa.

Artykuł 42

Jeśli strony inaczej nie postanowiły, arbitrzy mogą na wniosek strony nakazać drugiej stronie zwrot poniesionych przez nią kosztów i określić sposób w jaki wynagrodzenie arbitrów zostanie rozdzielone między strony. Postanowienie arbitrów w tej sprawie może określić również odsetki, jeśli taki był wniosek strony.

Miejsce i ograniczenia czasowe

Artykuł 43

Skargę, o której mowa w artykułach 33, 34 i 36 rozpatruje sąd apelacyjny (hovrätten) właściwy dla miejsca postępowania arbitrażowego. Jeśli wyrok nie wskazuje miejsca postępowania arbitrażowego, skarga może być wniesiona do sądu apelacyjnego Svea (Svea hovrätt).

Orzeczenie sądu apelacyjnego nie podlegają odwołaniu. Jednakże sąd apelacyjny może zezwolić na odwołanie, jeśli ze względu na precedensowy charakter uzasadnione jest, by sprawę rozpatrzył Sąd Najwyższy.

Powództwo dotyczące wynagrodzenia arbitra rozpatruje sąd rejonowy (tingsrätten) miejsca postępowania arbitrażowego. Jeśli wyrok nie wskazuje miejsca postępowania arbitrażowego, skarga może być wniesiona do sądu rejonowego miasta Sztokholm (Stokholms tingsrätt).

Artykuł 44

Wniosek o mianowanie lub odwołanie arbitra rozpatrywany jest przez sąd rejonowy właściwy ze względu na miejsce zamieszkania jednej ze stron lub ze względu na miejsce postępowania arbitrażowego. Wniosek może zostać również rozpatrzony przez sąd rejonowy miasta Sztokholm. W miarę możliwości strona powinna być wysłuchana przed wydaniem decyzji w sprawie wniosku. Jeśli wniosek dotyczy odwołania arbitra, również on powinien zostać wysłuchany.

Wnioski dotyczące odbierania dowodu zgodnie z artykułem 26 podlegają rozpatrzeniu przez sąd rejonowy wskazany przez arbitrów. Jeśli brak jest takiego wskazania, wniosek rozpatrywany jest przez sąd rejonowy miasta Sztokholm.

Jeśli sąd rejonowy wydał postanowienie wyznaczające lub odwołujące arbitra, nie podlega ono zaskarżeniu. Nie podlega również zaskarżeniu postanowienie sądu rejonowego wydane na podstawie artykułu 10 paragrafu 3.

Artykuł 45

Jeśli z przepisów prawa lub z umowy wynika, że działanie strony musi być podjęte w określonym czasie, ale działanie to wynika z umowy arbitrażowej, strona musi złożyć wniosek o arbitraż zgodnie z artykułem 19 w przepisany czasie.

Jeśli wniosek o arbitraż został złożony w odpowiednim terminie, ale postępowanie arbitrażowe zostało zakończone bez rozstrzygnięcia istoty sporu i nie wynika to z niedbalstwa strony, termin uważa się za zachowany, jeśli strona złoży wniosek o arbitraż lub wniesie powództwo do sądu w ciągu 30 dni od doręczenia wyroku lub, jeśli wyrok został uchylony, bądź uznany za nieważny, bądź jeśli wniosek wniesiony zgodnie z artykułem 36 został odrzucony, od momentu gdy takie postanowienie staje się ostateczne.

Sprawy międzynarodowe

Artykuł 46

Niniejszą ustawę stosuje się do postępowań arbitrażowych mających miejsce na terytorium Szwecji i zawierających elementy międzynarodowe.

Artykuł 47

Postępowanie arbitrażowe zgodnie z przepisami niniejszej ustawy może być wszczęte na terytorium Szwecji, jeśli umowa arbitrażowa to przewiduje, bądź jeśli arbitrzy lub instytucja arbitrażowa w oparciu o umowę arbitrażową postanowiła, że postępowanie powinno mieć miejsce na terytorium Szwecji, bądź jeśli strona przeciwna w inny sposób wyrazi na to zgodę.

Postępowanie arbitrażowe zgodnie z przepisami niniejszej ustawy może również być wszczęte na terytorium Szwecji przeciwko stronie, która ma miejsce zamieszkania na terytorium Szwecji lub w inny sposób podlega jurysdykcji szwedzkich sądów w zakresie będącym przedmiotem sporu, chyba że umowa arbitrażowa przewiduje, iż postępowanie ma mieć miejsce zagranicą.

W pozostałych przypadkach postępowanie arbitrażowe zgodnie z przepisami niniejszej ustawy nie może mieć miejsca na terytorium Szwecji.

Artykuł 48

Jeśli umowa arbitrażowa zawiera elementy międzynarodowe, rządzi nią prawo wybrane przez strony. Jeśli strony nie porozumiały się w tej sprawie, umową arbitrażową rządzi prawo kraju, w którym według umowy postępowanie się odbyło lub ma mieć miejsce.

Poprzedzającego paragrafu nie stosuje się do rozstrzygnięcia kwestii, czy strona była upoważniona do zawarcia umowy arbitrażowej lub czy była należycie reprezentowana.

Artykuł 49

Jeśli do umowy arbitrażowej stosuje się obce prawo, artykuł 4 znajduje zastosowanie do spraw uregulowanych w umowie, za wyjątkiem gdy:

1. zgodnie z zastosowanym prawem umowa jest nieważna, nie wywołuje skutków prawnych lub dotyczy świadczenia niemożliwego; lub
2. zgodnie ze szwedzkim prawem spór nie może rozstrzygany w drodze arbitrażu.

Uprawnienie sądu do wydawania postanowień dotyczących zabezpieczenia roszczenia przewidzianych przez prawo, niezależnie od postanowień umowy arbitrażowej, jest ustanowione w artykule 4 paragrafie 3.

Artykuł 50

Postanowienia artykułu 26 i 44 dotyczące odbierania dowodów podczas postępowania arbitrażowego w Szwecji stosuje się również wobec postępowania arbitrażowego mającego miejsce zagranicą, jeśli postępowanie jest oparte na umowie arbitrażowej oraz sprawy powierzone arbitrom zgodnie ze szwedzkim prawem mogą być rozstrzygane w drodze arbitrażu.

Artykuł 51

Jeśli żadna ze stron będących przedsiębiorcami nie ma siedziby lub nie prowadzi działalności na terytorium Szwecji, mogą one w sposób wyraźny i poprzez umowę pisemną wyłączyć lub ograniczyć podstawy uchylenia wyroku o jakich mowa w artykule 34.

Wyrok podlegający takiej umowie podlega uznaniu i wykonaniu w Szwecji zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do wyroku wydanego zagranicą.

Uznanie i wykonanie wyroków zagranicznych

Artykuł 52

Wyrok wydany zagranicą uważa się za wyrok zagraniczny.

Dla celów niniejszej ustawy wyrok jest uznawany za wydany w kraju, w którym miało miejsce postępowanie arbitrażowe.

Artykuł 53

Jeśli co innego nie wynika z artykułów 54 – 60, wyrok zagraniczny oparty na umowie arbitrażowej podlega uznaniu i wykonaniu w Szwecji.

Artykuł 54

Wyrok zagraniczny nie podlega uznaniu i wykonaniu w Szwecji, jeśli strona, przeciwko której wyrok został wydany, udowodni, że:

1. strony umowy arbitrażowej według prawa, któremu podlegają nie miały zdolności do czynności prawnych lub nie były należycie reprezentowane, bądź umowa arbitrażowa była nieważna według prawa, któremu została poddana, a przy braku jakiegokolwiek wskazania w tym względzie, według prawa kraju, w którym wyrok został wydany;
2. strona, przeciwko której wyrok został wydany nie została należycie powiadomiona o wyznaczeniu arbitra lub o postępowaniu arbitrażowym, bądź w inny sposób nie miała możliwości należycie bronić swoich praw;
3. wyrok rozstrzyga spór, którego nie dotyczy, lub który nie wchodzi w zakres wniosku o arbitraż lub zawiera rozstrzygnięcia odnośnie spraw nie objętych umową arbitrażową,

jednakże jeśli rozstrzygnięcie dotyczące spraw objętych umową arbitrażową może zostać oddzielone od spraw umową nie objętych, to rozstrzygnięcie nie przekraczające granic umowy arbitrażowej podlega uznaniu i wykonaniu;

4. powołanie lub skład trybunału arbitrażowego, bądź procedura arbitrażowa były niezgodne z umową stron lub, przy braku takiej umowy, z prawem kraju gdzie odbyło się postępowanie arbitrażowe; lub

5. wyrok nie jest jeszcze prawomocny lub został uchylony lub jego wykonanie zostało zawieszona przez odpowiednią władzę w kraju, w którym został wydany wyrok, lub którego prawo rządziło postępowaniem arbitrażowym.

Artykuł 55

Wyrok zagraniczny nie podlega uznaniu i wykonaniu również, jeśli sąd uzna, że:

1. wyrok zawiera rozstrzygnięcia spraw, które według szwedzkiego prawa nie mogą być poddane orzeczeniom arbitrów; lub

2. byłoby to w sposób oczywisty niezgodne z podstawowymi zasadami szwedzkiego porządku prawnego.

Artykuł 56

O wykonalności wyroku zagranicznego orzeka sąd apelacyjny Svea.

Do wniosku musi być dołączony oryginał wyroku lub jego urzędowy odpis. Jeśli sąd apelacyjny nie postanowi inaczej, należy dołączyć również uwierzytelnione tłumaczenie całego wyroku na język szwedzki.

Artykuł 57

Przed wydaniem postanowienia o wykonalności należy umożliwić stronie przeciwnej wyrażenie swojej opinii w tym temacie.

Artykuł 58

Jeśli strona przeciwna twierdzi, że umowa arbitrażowa nie została zawarta, składający wniosek musi dostarczyć jej oryginał lub uwierzytelniony odpis oraz, jeśli sąd apelacyjny inaczej nie postanowi, jej uwierzytelnione tłumaczenie na język szwedzki, lub w inny sposób udowodnić, że umowa arbitrażowa została zawarta.

Jeśli strona przeciwna twierdzi, że została złożona skarga o uchylenie wyroku lub został wniesiony wniosek o zawieszenie wykonania wyroku do odpowiedniej władzy, o czym mowa w artykule 54 punkcie 5, sąd apelacyjny może odroczyć podjęcie decyzji i, na żądanie składającego wniosek o wykonanie wyroku, uzależnić odroczenie od wniesienia przez stronę przeciwną odpowiedniego zabezpieczenia.

Artykuł 59

Jeśli sąd apelacyjny wyda postanowienie o wykonalności, wyrok podlega wykonaniu jak prawomocne orzeczenie szwedzkiego sądu, chyba że co innego wynika z orzeczenia Sądu Najwyższego po przeprowadzeniu odwołania od postanowienia sądu apelacyjnego.

Artykuł 60

Jeśli zostało wydane postanowienie o zabezpieczeniu roszczenia zgodnie z rozdziałem 15 Kodeksu Postępowania Sądowego w połączeniu z artykułem 7 tego samego rozdziału, wniosek o arbitraż złożony zagranicą, którego skutkiem mógłby być wyrok podlegający uznaniu i wykonaniu w Szwecji, ma efekt wszczęcia postępowania sądowego.

Jeśli został wniesiony wniosek o wykonanie wyroku zagranicznego, sąd apelacyjny rozpatrzy wniosek o zabezpieczenia roszczenia lub wniosek o uchylenie takiego postanowienia.

1. Niniejsza ustawa wchodzi w życie 1 kwietnia 1999 roku, a ustawa o arbitrażu (SFS 1929:145) oraz ustawa o zagranicznych umowach i wyrokach arbitrażowych (SFS 129:147) tracą moc obowiązującą.

2. Dotychczasowe przepisy stosuje się do postępowań arbitrażowych wszczętych przed wejściem w życie lub, odnośnie wykonalności wyroku zagranicznego, jeśli wniosek o nadanie wykonalności został wniesiony przed wejściem w życie niniejszej ustawy.

3. Jeśli umowa arbitrażowa została zawarta przed wejściem w życie niniejszej ustawy, przepisy artykułu 18 paragrafu 2, artykułu 21 paragrafu 1 punktu 1 oraz artykułu 26, paragrafu 2 i 3 ustawy o arbitrażu (SFS 1929:145) stosuje się przy ustalaniu terminu, w którym wyrok powinien zostać wydany do postępowań wszczętych w ciągu 2 lat od momentu wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Jeśli zachodzą okoliczności, o których mowa w punktach 2 i 3, strony mogą postanowić, że tylko niniejsza ustawa znajduje zastosowanie.

5. Odesłania w innych przepisach do dotychczasowej ustawy o arbitrażu (SFS 1929:145) odnoszą się do niniejszej ustawy.

Tłumaczenia w oparciu o tekst ustawy w języku angielskim dokonał Bartłomiej Czyczerski LL.M.